

«Η ιστορία μιας
κυπριοπούλας που δεν
θέλει να ξεχάσει »

ΔΕΝ

ΧΑΜΕΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Πόσο σκληρό μπορεί να είναι για ένα δεκατετράχρονο κορίτσι να ζήσει τον ξεριζωμό; Πολύ; Όχι. Δεν ήταν πολύ σκληρό.. Ήταν απάνθρωπο. Ήταν αβάσταχτο. Τόσος πόνος που ξεχείλιζε από την ψυχή μου κάθε μέρα. Για μένα, για την οικογένεια μου, για το αίμα τόσων αθώων που πότισε την πατρίδα μας. Για αυτή την άδικη αιματοχυσία, για αυτόν τον πόνο, για τον πόνο της πατρίδας μου. Της Κύπρου μου, που έχει περάσει τόσα πολλά και ακόμα περνάει και ακόμα ματώνει και ακόμα πονάει... Ενετοκρατία, Βενετοκρατία, Τουρκοκρατία, Αγγλοκρατία... Όλοι αυτοί χωριστά και όλοι αυτοί ενωμένοι εναντίον της χώρας μου. Πόσοι ακόμα θα λεηλατήσουν τον τόπο μου; Πόσοι Κύπριοι ακόμα θα πονέσουν, θα σκοτωθούν και θα μείνουν πίσω; Πόσοι; Έχουν περάσει πολλά χρόνια αλλά ακόμα οι αναμνήσεις με στοιχειώνουν, είναι εκεί στα όνειρα μου, όποτε ξυπνάω και όποτε κοιμάμαι, όποτε ακούω τη λέξη "Κύπρος". Η οικογένεια μου, οι λέξεις τους, τα συναισθήματά τους, οι φωνές τους, τα δάκρυστά τους.....

«Μπαμπά, θα έρθουν και σε εμάς; Θα σκοτωθούμε κι εμείς;»

«Όχι κοριτσάκι μου, εμείς δεν θα πάθουμε τίποτα, εμείς θα μείνουμε εδώ μαζί μέχρι το τέλος, εδώ.... Στο σπίτι μας μωρό μου, στην Κύπρο μας...»

ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

Αμμόχωστος, 20 Ιουλίου του 1974

Το πρώτο βουητό από τα μαχητικά αεροπλάνα των Τούρκων έκανε την καρδιά μου να σπάσει. Αμέσως έτρεξα στο σαλόνι του σπιτιού για να βρω την μαμά μου και την υπόλοιπη οικογένεια. Ο απόηχος των βειρήνων δεν σταματούσε. Οι πιστολιές έπεφταν σαν βροχή. Οι φωνές και ο αναβρασμός ήταν μακριά από εμάς αλλά δεν έπαυαν να υπάρχουν.

«Μαμά, μπαμπά! Τι συμβαίνει; Τι τρομεροί θόρυβοι είναι αυτοί;»

«Οι φόβοι μας επιβεβαιώνονται Μάρω μου. Οι Τούρκοι έκαναν απόβαση στην Κερύνεια. Ο στόχος τους είναι να την καταλάβουν. Οι επεκτατικές ανάγκες τους δεν θα σταματήσουν αν δεν το κάνουν».

«Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς μαμά, αυτός ο δυνατός θόρυβος μου τρυπάει το μυαλό και την καρδιά. Δεν θα έρθουν από εδώ, δεν θα μας πειράξουν κι εμάς; Έτσι δεν είναι;»

«Όχι παιδί μου μην φοβάσαι δεν έχουν δουλειά από 'δω».

Πράγματι, το χωριό μας έμεινε ανέγγιχτο. Δεν μας πλησίασαν. Τα αεροπλάνα επί τρεις μέρες περνούσαν από πάνω από το κεφάλι μας. Κάθε φορά που άκουγα το βουητό τους τρανταζόμουν ολόκληρη. Φοβόμουν πολύ. Οι δειρήνες και ο απόηχος του πολέμου τόσο κοντά μας. Άνοιξα το παράθυρό μου και η μυρωδιά από μπαρούτι και καμένη σάρκα μου ερέθιζε τα ρουθούνια. Βίωσα μια πρωτόγνωρη κατάσταση και η λέξη 'προδοσία' στριφογύριζε συνεχώς στο μυαλό μου. Μετά από τρεις ημέρες πολιορκίας η πανέμορφη πόλη μας έπεσε στα χέρια των Τούρκων όπως και κάποιες μικρές διπλανές περιοχές. Η θλίψη τεράστια για όλους μας. Το βόρειο τμήμα του νησιού μας, η πανέμορφη Κερύνεια μας, έχινε δική τους. Το πλήγμα ήταν μεγάλο. Η αναμονή όμως ακόμα πιο "αιμοβόρα" ήταν εκεί και καθημερινά την βιώναμε. Μετά από μια τέτοια επίθεση που είχε και νικηφόρα έκβαση για τους αντιπάλους και τις πολεμικές τους δυνάμεις, φοβόμασταν πως αυτό ήταν μόνο η αρχή. Ο τρόμος σου όταν ζεις στην αβεβαιότητα χιχαντώνεται όλο και περισσότερο. Έτσι συνέβη και με εμάς. Οι λέξεις Τούρκοι, πόλεμος, αίμα, προδοσία και αβεβαιότητα βρισκόντουσαν μέσα μας και μας "έτρωχαν".

Αμμόχωστος, Αύγουστος του 1974

..... Ξύπνησα και πάλι από τον εκκωφαντικό θόρυβο των δειρήνων που ακούγονταν έξω από το παράθυρό μου. Άνοιξα προσεκτικά την πόρτα μου και βγήκα στον διάδρομο. Εκεί βρήκα την αδερφή μου τρομαγμένη πολύ. Κατεβήκαμε γρήγορα και με την καρδιά μας να χτυπάει δυνατά στο καθιστικό και προσέξαμε πως οι γονείς μας ήταν ήδη ξύπνιοι. Ή μάλλον δεν είχαν κοιμηθεί καθόλου όλη τη νύχτα. Είχαν μια έντονη συζήτηση μεταξύ τους και δεν είχαν προσέξει την παρουσία μας στον χώρο. Μόλις έστρεψαν το βλέμμα τους προς το μέρος μας, μας πλησίασαν και είπαν να επιστρέψουμε στα δωμάτιά μας, μέχρι να φανεί η αυγή. Η αδερφή μου υπάκουσε αμέσως, ενώ εγώ έμεινα να στέκομαι εκεί και να τους κοιτώ χωρίς να καταλαβαίνω. "Τι συμβαίνει;" ρώτησα, και ως απάντηση πήρα τα φοβισμένα τους βλέμματα. Όσο και να προσπαθούσαν να κρύψουν τα

συναίσθηματά τους, δεν τα κατάφεραν. Κάτι σίγουρα δεν πήγαινε καθόλου καλά. Οι βειρήνες μας το επιβεβαίωναν.

Ακούσαμε στο ραδιόφωνο ότι ο στρατός μας αμύνεται και πως οι Τούρκοι μπήκαν στο διπλανό χωριό. Γνώριζα την κατάσταση και το αδηφάγο βλέμμα των Τούρκων. Το μίσος τους, την εκδικητικότητα τους, την τεράστια επιθυμία τους να καταλάβουν το νησί μου. Όχι μόνο ένα μέρος του, αλλά ολόκληρο. Ήμουν σίγουρη πως θα άλλαζαν τα πράγματα για όλους μας, δεν ήξερα όμως την τεράστια τροπή που θα έπαιρναν. Η εισβολή της 20^{ης} Ιουλίου και η κατάκτηση της Κερύνειας μας είχε προίδασει όλους για το τι επρόκειτο να συμβεί. Ο φόβος είχε φωλιάσει μέσα μας. Ο φόβος αυτός βγήκε και πάλι στην επιφάνεια. Αυτή την φορά οι βειρήνες ειδοποιούσαν εμάς. Αυτή την φορά τα επεκτατικά τους σχέδια προορίζονταν για εμάς.

Αμέσως και με γρήγορες κινήσεις η μαμά πήρε εμένα και την αδερφή μου και εγκαταλείψαμε το σπίτι. Ο μπαμπάς κι ο αδερφός μου δεν μας ακολούθησαν. Ο πατέρας μου βρισκόταν στην πολιτική άμυνα του νησιού και ο αδερφός μου εργαζόταν στο ραδιοφωνικό σταθμό. Μόνο τα γυναικόπαιδα μπήκαν μέσα στα χαρακώματα για να προστατευτούν. Χαρακώματα. Η λέξη αυτή ακουγόταν συνεχώς και όλοι γνωρίζαμε το ζοφερό μέλλον που άρχισε να γράφεται για εμάς με μελανό χρώμα. Τα χαρακώματα βρίσκονταν απέναντι από το σπίτι μας, στην πλατεία του χωριού. Μια τεράστια, υπόγεια, δαιδαλώδης έκταση κάτω από την αυλή του σχολείου μας. Τώρα γνωρίζω καλά περί τίνος πρόκειται, τότε όμως δεν είχα ιδέα τι θα αντιμετώπιζα.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ

«Τποια χαρακώματα μαμά; Πού είναι αυτά τα χαρακώματα; Πού θα πάμε; Μαμάααααα!»

Τσίριξα με όλη την δύναμη της ψυχής μου, αλλά θα τσίριζα ακόμα περισσότερο άμα ήξερα τι με περίμενε.

Σκοτάδι παντού και κυρίως μέσα μου. Παιδιά να κλαίνε, μανάδες να είναι γεμάτες με τρόμο για την κατάληξη των σπλάχνων τους και μια λέξη στα χείλια όλων Τούρκοι, Τούρκοι, Τούρκοι. Και τότε κατάλαβα. Ζούσα μια από τις συγκλονιστικότερες σελίδες της σύγχρονης ιστορίας. Ο πόνος

προσωποποιημένος βρισκόταν μπροστά μου. Μανάδες και παιδιά να κλαίνε, να ουρλιάζουν για να βγουν έξω και να μην μπορούν. Να τα κρατάνε σφιχτά, πολύ σφιχτά όπως το γεράκι κρατάει σφιχτά το θήραμα του για να μην χάσει την λεία του.. Εκείνο την λεία του.. Και οι μανάδες τα παιδιά τους.. Ο χώρος μέσα στην υγρασία και την μούχλα και μια ατμόσφαιρα αποπνικτική στην οποία ούτε κατά διάνοια δεν μπορεί να ζήσει άνθρωπος. Και παρ' όλα αυτά βρίσκονται τόσοι πολλοί στοιβαγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον. Ο φόβος μας, μην ακούσαμε καμία βόμβα να σκάει, είχε τόσο πολύ μεγαλώσει που τα αυτιά μας άκουγαν ότι ήθελαν. Τιναζόμασταν στον παραμικρό χτύπο της καρδιάς μας και η ψυχή μας ήταν έτοιμη να φύγει από την θέση της. Παρ' όλα αυτά όμως έμενε εκεί να περιμένει και να ελπίζει. Το ξέρω, όλοι το ξέρουμε. Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Τι γίνεται όμως όταν κουράζεσαι να ελπίζεις γιατί νιώθεις ότι το μέλλον είναι γραμμένο με μαύρα γράμματα; Είναι δύσκολο να γνωρίζεις και στην πραγματικότητα να είσαι παθητικός αποδέκτης γεγονότων που ξεπερνούν την φαντασία σου. Ξαφνικά αισθάνομαι ένα μικρό άγγιγμα στον δεξί μου ώμο. Τινάζομαι αμέσως. Όλες μου οι αισθήσεις βρισκόταν σε ερήχωση και εγώ απλώς παρατηρώ το ένστικτο που έχω μέσα μου για ζωή.

«Σε παρακαλώ βοήθησέ με, πεινάω πολύ και φοβάμαι δεν βρίσκω την μαμά μου».

Ένα μικρό κοριτσάκι με πλησίασε κλαίγοντας.. Τόσο ταλαιπωρημένο και φοβισμένο, μια ζωντανή απόδειξη του τόσο μεγάλου πόνου και της αγωνίας που περνούσαμε.

«Έλα μικρή μου μην φοβάσαι όλα θα πάνε καλά, η μαμά σου θα σε βρει, είμαι σίγουρη πως ήδη έχει αρχίσει να σε ψάχνει.. Έλα πάρε». Της έδωσα ένα μήλο που είχα κρύψει στην τσέπη της ζακέτας μου φεύγοντας από το σπίτι έτσι ξαφνικά.

«Σ' ευχαριστώ πολύ πολύ».

«Κοίτα τι θα κάνουμε τώρα.. Θα κλείσεις τα μάτια σου και θα σκεφτείς ένα πολύ όμορφο τοπίο, πανέμορφο που σε κάνει να νιώθεις ευτυχισμένη.. Ωραία, τι βλέπεις;»

«Μμμ, ήλιο, πολύ πολύ ήλιο και θάλασσα, την γαλαζοπράσινη θάλασσα της Αχίας Νάπας, αμμουδιά και γλάρους να παίζουν μεταξύ τους και να τσακώνονται για το ποιος θα πιάσει το μεγαλύτερο ψάρι.. Και εγώ να τρέχω ανέμελη με τα μαλλιά μου λυτά και να γελάω, να γελάω, να γελάω. Σςςς!!! Άκου!!! Περνά ο παγωτατζής εγώ θα πάρω παγωτό με γεύση σοκολάτα. Και μετά το παγωτό ξαφνικά η παραλία μετατρέπεται στο εσωτερικό ενός τεράστιου σπιτιού. Το σπίτι αυτό έχει στην μέση ένα μεγάλο παλιό τραπέζι φιλοτεχνημένο από φύλλα ασημιού, τραπέζι γεμάτο φαγητά και κηροπήγια, φωτάκια, γιρλάντες, μπάλες. Μάλλον Χριστούγεννα είναι...».

«Ιωάννα, μωρό μου μικρό μου μωρό, τρελάθηκα νόμιζα ότι θα σε έχανα, ψυχή μου σε ευχαριστώ που είσαι ζωντανή. Παναχία μου, σε ευχαριστώ που δεν έχασα το σπλάχνο μου μέσα σ' αυτό το χάος».

...Η μητέρα της μικρής την βρήκε ευτυχώς και βγήκαμε από αυτό το όνειρο στο οποίο μεταφερθήκαμε για λίγο, αποφεύγοντας την σκληρή πραγματικότητα.. Γιατί να τα ζούμε αυτά, γιατί.. Αυτή η μαύρη φάρα, όλοι κατακτητές μας αλλά αυτοί χειρότεροι. Το όνειρό μου, το όνειρο όλων μας να ενωθούμε με την μάνα μας την Ελλάδα, άπιαστο, πάντα άπιαστο. Ανεδαφικές ελπίδες, άτομα που τρέφουν ψευδαισθήσεις. Αυτό ήμασταν. Αφού το ξέραμε, μόνο με την βία γίνονται όλα, μόνο με τον πόλεμο. Όνειρο του ανθρώπου η ειρήνη αλλά πράξη του ο πόλεμος.. Αυτή η τρομερή κατάντια που το μόνο που κάνει είναι να εξευτελίζει το ανθρώπινο είδος.

Πέρασαν αρκετές ώρες στην ίδια αποπνικτική κατάσταση. Όλο αυτό μου φάνηκε ένας εφιάλτης. Τα μάτια μου συνήθισαν στο σκοτάδι και στο ελάχιστο φως των κεριών.. Παρ' όλα αυτά είχα βρει το κόλπο να ξεφεύγω από τις τσιρίδες, την αχωνία, την πείνα και τον φόβο. Ταξίδευα με το μυαλό μου σε μέρη μαχικά και εξωτικά, σε μέρη που δεν είχα ξαναεπισκεφθεί, που πήγαίνα πρώτη φορά...

«Μαμά, θέλω να μου υποσχεθείς τώρα και να μου ορκιστείς πως δεν θα πεθάνουμε, πως κανείς από την οικογένεια μας δεν θα πάθει τίποτα, πως θα μείνουμε ενωμένοι μέχρι το τέλος!»

Με το χλωμό και πανιασμένο πρόσωπο της, ταλαιπωρημένο από την κούραση και την ασιτία, χαμογέλασε και μου είπε:

«Ο Θεός έβαλε όλο το μεράκι του για να φτιάξει το νησί μας. Να χαράξει τις ακτογραμμές, να τοποθετήσει τον Πενταδάκτυλο, να ποτίσει τις παραλίες με θαλασσινό νερό, να δώσει πνοή στα λουλούδια και στα δέντρα, στις χαρουπιές και τις πορτοκαλιές.... Εσύ πιστεύεις, λοιπόν, πως τώρα θα αφήσει αυτούς τους άθεους να πάρουν την γη μας; Πιστεύεις πως θα μας αφήσει να πεθάνουμε πριν ανταμώσει ξανά όλη η οικογένεια μαζί; Δεν θα γίνει αυτό παιδί μου. Οι γενναίοι στρατιώτες μας, πολεμούν με νύχια και με δόντια σαν να μην υπάρχει αύριο για να μην τους αφήσουν να μας κατακτήσουν και θα συνεχίσουν να πολεμούν με νύχια και με δόντια, να μου το θυμηθείς αυτό».

ΤΟ ΔΑΣΑΚΙ ΤΗΣ ΑΧΝΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΕΣ ΜΑΣ

Οι δειρήνες είχαν σταματήσει και μετά από τα ενθαρρυντικά λόγια της μητέρας μου αισθάνθηκα πιο δυνατή και ατρόμητη. Ήθελα και εγώ με τον τρόπο μου να βοηθήσω τον αγώνα μας αλλά δεν μπορούσα.

Σιγά σιγά οι οικογένειες άρχιζαν να ξαναβρίσκουν το φως που είχαν στερηθεί τόσες ώρες... Αιώνες μου φάνηκαν. Βγαίνοντας από τα χαρακώματα, με τα πρόσωπα μας γεμάτα φόβο αρχίσαμε να τρέχουμε στο σπίτι. Η γιαγιά μας είχε μείνει πίσω. Η μαμά μας ήξερε πως η γιαγιά δεν μπορεί να μας ακολουθήσει προς το άγνωστο. Εγώ και η αδερφή μου όμως πιστεύαμε πως η γιαγιά μπορούσε να έρθει μαζί μας. Κάτι που όμως αποδείχθηκε ανέφικτο.

«Γιαγιά, σήκω, έλα πρέπει να φύγουμε, όλοι θα εγκαταλείψουν τα σπίτια τους δεν μπορείς να μείνεις μόνη εδώ, έλα σήκω δεν θα σε αφήσω μόνη σου εδώ μέσα στην αβεβαιότητα και στην θλίψη».

«Φύγετε Μάρω μου, εγώ θα είμαι καλά εδώ, η Παναγία που πλησιάζει και η γιορτή της θα με προστατεύει, δεν θα πάθω τίποτα. Εσείς όμως πρέπει να εξασφαλίσετε την ζωή σας...».

«Μάρω, σε παρακαλώ η γιαγιά σου ξέρει τι λέει, έλα πάμε, όλα θα πάνε καλά θα το δεις».

Φύγαμε από το σπίτι δειλά, δειλά. Η καρδιά μου είχε ραγίσει. Το ήξερα, δεν θα ξαναέβλεπα ποτέ την γιαγιά μου. Ο πόνος μου ήταν μεγάλος.

Βαθιά μέσα μου γνώριζα ότι δεν πρόκειται να ξαναδώ και το σπίτι μου. Το σπίτι που μεγάλωσα και έζησα όλα μου τα παιδικά μου χρόνια ποιος ξέρει ποιος θα το χαιρόταν τώρα. Ποιος Τούρκος και ποιος άθεος θα ξήλωνε το εικονοστάσι της μαμάς μου και θα τοποθετούσε μέσα στο σπίτι μου, που προστάτιδά του είναι η Παναχία, τα δικά του λατρευτικά αντικείμενα. Όλα θα ρήμαζαν από εδώ και πέρα, όλα. Στη συνέχεια ξεμυτίσαμε στους δρόμους... Άνθρωποι που εγκατέλειπαν τα σπίτια τους να τρέχουν όπως εμείς. Προσπαθούσαν να σώσουν κάτι. Οι πληγές μας όμως δεν επουλώνονταν. Έμεναν εκεί συνοδοιπόροι μας. Με την ίδια αγωνία, με την ματιά της αβεβαιότητας ξεκινήσαμε την φυγή μας χωρίς προορισμό. Το περπάτημα ήταν εξουθενωτικό και το φαγητό μας λιγότευε συνεχώς. Πέρασε πολλή πολλή ώρα, τα πόδια μου και όλο μου το κορμί είχαν κουραστεί από την πεζοπορία. Ήθελα να κλείσω τα μάτια μου και μ' ένα μαγικό τρόπο να βρεθώ στην παλιά μου ζωή. Στα παιχνίδια με τους φίλους μου. Ξαφνικά ανάμεικτες μυρωδιές μου ήρθαν στο μυαλό: χαλούμι, δεφταλιές και κούπες, τραγούδια...

«Μάρω, παιδί μου, έλα σε παρακαλώ μην δυσκολεύεις την κατάσταση φέρεσαι σαν υπνωτισμένη, έλα καλό μου, φτάσαμε στον προορισμό μας.. Εδώ θα είμαστε ασφαλείς.»

Ο προορισμός μας ήταν το δασάκι της Άχνας μια αγχλική περιοχή. Εκεί θα ήμασταν ασφαλείς από τους Τούρκους. Μετά από πολλές ώρες κακουχίας καταφέραμε και φτάσαμε επιτέλους σε αυτήν την ασφαλή περιοχή. Στο δάσος, μέσα σε αυτή την τεράστια αναμπουμπούλα ξημέρωσε η γιορτή της Παναχίας και η δική μου γιορτή. Ο Δεκαπενταύγουστος. Όλη η Ελλάδα μαζί με την Κύπρο γιορτάζουν την Χάρη Της. Κάθε χρόνο όλη η οικογένεια μαζί πηγαίνει στην εκκλησία και μετά μαζευόμαστε και κάνουμε ένα τεράστιο τραπέζι στην αυλή του σπιτιού με όλων των λογιών τα φαγητά για να γιορτάσουμε το όνομά μου. Πάντα επικρατεί ένα πολύ γιορτινό κλίμα και όλοι το ευχαριστιόμαστε. Κάθε χρόνο οι γονείς μου, μου φέρνουν στο δωμάτιο μου το δώρο μου. Φέτος όμως δεν μπορώ να χαρώ την ονομαστική μου εορτή. Καιρό πριν σκεφτόμουν τι θα φορέσω αυτήν την τόσο σημαντική για μένα ημέρα. Ένα κατακόκκινο, πονά, κοντομάνικο φόρεμα μέχρι το γόνατο, με περίμενε στην κρεμάστρα της ντουλάπας μου. Το είχα λατρέψει αυτό το φόρεμα και προοριζόταν ειδικά για την μέρα της γιορτής μου. Τώρα θα παρέμενε εκεί, ανέγγιχτο και άδew να περιμένει. Άραγε τι θα περιμένει; Βαθιά μέσα μου ο φόβος δεν

λέει να ξεριζώσει. Νομίζω πως δεν θα ξαναδώ το σπίτι μου, την αυλή μου, το δωμάτιό μου και το σημαντικότερο την πολυαγαπημένη μου γιαχιάκα. Η αδερφή μου και η μητέρα μου, μού ευχήθηκαν για την γιορτή μου δίνοντας μια νότα αισιοδοξίας στην κατάσταση. Τουλάχιστον ήμασταν ενωμένες.

«Χρόνια Πολλά Μάρω μου! Να είσαι πάντα υγιής και ευτυχισμένη μαζί με όλους εμάς να σε στηρίζουμε! Και να ξεφύγουμε γρήγορα από αυτή την κατάσταση».

«Χρόνια Πολλά αδερφούλα μου! Όλα θα τα αφήσουμε πίσω μας θα δεις θα το ξεπεράσουμε κι αυτό όλοι μας!».

Ξαφνικά εκεί που καθόμασταν στη σκιά ενός δέντρου και προσπαθήσουμε να ταξιδέψουμε νοητά στο παρελθόν είδα μια πολύ γνωρίμη φιγούρα να μας πλησιάζει. Ήταν ο πατέρας μου. Η αδερφή μου και εγώ τρέξαμε αμέσως και πέσαμε στην μεγάλη αγκαλιά του που τόσο μας είχε λείψει.

«Πες μας Γιώργο μου, πώς πάνε τα πράγματα, οι στρατιώτες μας κρατούν γερά, δεν θα αφήσουμε τους Τουρκαλάδες να μπουν στα σπίτια μας, έτσι δεν είναι; Τα παλικάρια μας αντιστέκονται, έτσι δεν είναι;»

Η μητέρα μου κουρασμένη, ταλαιπωρημένη και φοβισμένη ξέσπασε σε ένα γοερό κλάμα. Πονούσε και αυτή όσο και εμείς, αλλά τρεις μέρες τώρα ταλαιπωρίας στο δάσος δεν εξωτερικεύε τα συναισθήματά της. Τώρα που είδε τον μπαμπά και αισθάνθηκε ασφάλεια, έβγαλε από μέσα της όλο της τον πόνο. Τον πόνο της μάνας, της συζύγου, της νοικοκυράς, της γυναίκας. Τον πόνο όλου του νησιού σε μια της κραυγή. Η κραυγή αυτή τρύπησε τα σωθικά μου και θα μείνει μια για πάντα ανεξίτηλα χαραγμένη στην μνήμη μου. Ο μπαμπάς έσπευσε αμέσως να την συνεφέρει και της είπε πως η Κύπρος είναι η πιο γενναία χώρα στον κόσμο γι' αυτό και δεν χρειάζεται να φοβάται καθόλου. Μόλις ακούσαμε τα καθησυχαστικά του λόγια όλοι ηρεμήσαμε.

«Κορίτσια μου πρέπει να σας αφήσω, θα πάω πίσω στο σπίτι θέλω να δω πώς είναι τα πράγματα και να φροντίσω λίγο την γιαχιά μας».

Και οι τρεις γνέψαμε καταφατικά.

«Μπαμπά!! Σε παρακαλώ έτσι που φύγαμε βιαστικά ξέχασα στο σπίτι το χρυσό μου ρολόι, σε παρακαλώ μπορείς να μου το φέρεις; Είναι πάνω στο κομοδίνο μου».

«Εντάξει, μην ανησυχείς».

Εμείς παραμείναμε στο δάσος. Θα κοιμόμασταν όλοι μέσα στο κρύο αλλά αυτό δεν έπαυε να ακυρώνει το γεγονός πως ήμασταν ασφαλείς εκεί. Οι κάτοικοι των κοντινών χωριών αναστατωμένοι από τις αιματηρές εξελίξεις μας φέρθηκαν πολύ καλά. Μας έδωσαν φαγητό και σε εμάς τα παιδιά γάλα για να ζεσταθούμε. Το επόμενο βράδυ είδαμε από μακριά να έρχεται και ο μπαμπάς. Κρατούσε στο χέρι του το χρυσό μου ρολόι και το πρόσωπο του ήταν χαρούμενο. Μόλις τον είδα χάρηκα πολύ και αμέσως έτρεξα να το πάρω. Η αδερφή μου παραπονέθηκε ευθύς αμέσως σε εμένα περισσότερο αλλά και στον μπαμπά .

«Γιατί δεν μου έφερες και εμένα το ρολόι μου; Και εγώ το ήθελα, δεν θα μετράει μόνο η Μάρω τις ώρες για να γυρίσουμε σπίτι και εγώ θέλω. Πάντα εκείνη αγαπούσατε, πάντα».

«Μην μου υψώνεις εμένα τον τόνο της φωνής σου μικρή μου, η αδερφή σου μου το ζήτησε γι' αυτό της το έφερα. Ας μου το ζητούσες και εσύ θα το έφερνα και σε δένα. Αφήστε τις ανοησίες. Έχουμε να ασχοληθούμε με πιο σημαντικά πράγματα».

«Τι έγινε Γιώργο, έχουμε καμιά εξέλιξη, κανένα νέο; Η γιαγιά μας πώς είναι;»

«Δόξα τω Θεώ η γιαγιά μας είναι καλά και έχω ευχάριστα νέα αλλά και ένα δυσάρεστο...»

«Πες μας γρήγορα μην μας κρατάς σε αγωνία, σε παρακαλώ!»

«Λοιπόν, καθώς πήγαίνα στο σπίτι συνάντησα πολλούς στρατιώτες και μάλιστα δύο από αυτούς, της ΤΟΥΡΔΥΚ, μου έκαναν έλεγχο μην τυχόν κουβαλάω πάνω μου κανένα όπλο. Ευτυχώς πέρασα τον έλεγχο τους με επιτυχία και δεν με σκότωσαν, ίσως επειδή είμαι μεγάλος άνθρωπος με σεβάστηκαν. Μάλλον έτσι θα έγινε.. Πριν φύγω τόλμησα να τους ρωτήσω τι θα γίνει με την δική μας περιοχή, το δικό μας χωριό και το σπίτι μας. Αμέσως με διαβεβαίωσαν πως δεν θα μας πειράξουν και πως εμείς δεν είμαστε μέσα στα αιματηρά σχέδια τους. Εμείς θα γλιτώσουμε».

Μόλις άκουσα αυτά τα λόγια του πατέρα μου το πρόσωπο μου λαμπύρισε. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά λες και θα έφευγε από την θέση της. Δεν πίστευα στα αυτιά μου ζούσα ένα υπέροχο όνειρο. Ναι, το δικό μας σπίτι θα μείνει ανέγγιχτο από τους τρομερούς και απάνθρωπους βομβαρδισμούς.. Όλοι θα είμαστε καλά, ναι όλοι...

«Γιώργο μου αυτά είναι υπέροχα νέα, εκπληκτικά, φανταστικά. Πες μου όμως στην αρχή αναφέρθηκες και σε κάτι δυσάρεστα νέα ή κάνω λάθος;»

«Όχι, δεν κάνεις λάθος.... Δυσκολεύομαι να μιλήσω και ειδικά μπροστά στα παιδιά»

«Πες, μπαμπά είμαστε μεγάλα παιδιά θέλουμε να ξέρουμε τα πάντα μην μας έχετε βουτηγμένους στην άγνοια», είπα εφόσον ήθελα να γνωρίζω όλες τις εξελίξεις που αφορούν την χώρα μου.

«Όταν μίλησα στους δυο Τούρκους στρατιωτικούς και πέρασα τον έλεγχο τους... Πίσω μου ερχόντουσαν δυο νέα παλικάρια, έσφυζαν από ζωή, ξαναμμένοι και οι δυο για τον πόλεμο. Το αίμα τους έβραζε, φαινόταν από μακριά αυτό. Αμέσως οι Τούρκοι στρατιώτες χωρίς δεύτερη σκέψη, χωρίς να τους μιλήσουν καν..... Καταλαβαίνετε. Δυο πιστολιές στην καρδιά ήταν αρκετές και για τους δυο. Ύστερα τους έριξαν στο πηγάδι που βρισκόταν δίπλα μου. Τόσο όμορφα παλικάρια, τόσο όμορφα. Τόσο απάνθρωπος ο πόλεμος.. Τόσο...»

Βουβαμάρα, τρομερή βουβαμάρα.. Δάκρυα να τρέχουν στα μάτια όλων μας χωρίς σταματημό.. Έτσι όπως έτρεχε και το αίμα των δυο αθώων που έχασαν την ζωή τους τόσο άδικα. Τόσο ακόμα αίμα θα χυθεί για να ικανοποιήσουν τις φιλοδοξίες και τις επεκτατικές τους ανάγκες άνθρωποι επηρμένοι, αλαζόνες, σκληροί, εκείνοι που βάζουν τους άλλους να πολεμούν και εκείνοι στέκουν παρατηρητές να κινούν τα νήματα των μαριονέτων που έχουν βάλει και παίζουν μια τρομερή παράσταση με σκηηνικά κατακόκκινα. Όλα τόσο τραχικά. Γιατί να ζουν παιδιά τέτοιες καταστάσεις ανεκδιήγητες; Γιατί να τις ζω εγώ τι έχω κάνει Χριστέ μου τι;.....

Ξυπνάω μέσα σε ένα άγνωστο χώρο, δεν ξέρω που βρίσκομαι νομίζω πως όλα ήταν ένα όνειρο, ένας εφιάλτης δηλαδή που πέρασε κι όμως δεν ήταν έτσι. Μάλλον λιποθύμησα, το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι τα παγωμένα πρόσωπα των γονιών μου και μετά όλα μαύρα. Παρατηρώ τον

χώρο γύρω μου, πρέπει να είναι μια παιδική κρεβατοκάμαρα... Βλέπω την μαμά μου να έρχεται. Με αγκαλιάζει με λαχτάρα και με αχνονιά...

«Κορίτσι μου λιποθύμησες και η κυρία Μαρίνα, η ιδιοκτήτρια του σπιτιού, μας είπε να σε φέρουμε στο σπίτι της για να ζεσταθείς. Έλα πιες λίγο τσάι για να νιώσεις καλύτερα, θα σου κάνει πολύ καλό θα δεις.... Μην σκέφτεσαι τα δυσάρεστα μωρό μου σε παρακαλώ. Άκουσες τι είπαν οι Τούρκοι στρατιώτες που συνάντησε ο μπαμπάς. Δεν θα μας πειράξουν. Αύριο θα πάρουμε τον δρόμο για το σπίτι. Το πιστεύεις μετά από τόση ταλαιπωρία θα γυρίσουμε στο σπίτι μας!!!!».

«Μην μου μιλάς γι' αυτούς. Σκότωσαν τους δυο νέους και δεν ξέρουμε και πόσους άλλους».

«Ναι, έχεις δίκιο, αλλά είπαν την αλήθεια στον μπαμπά σου, δεν θα χάσουμε την ελπίδα μας. Όχι τώρα. Η Παναχιά, Μεγάλη η Χάρη της, θα μας προστατέψει. Κοιμήσου να πάρεις δυνάμεις τώρα και μην σκέφτεσαι τίποτα. Αα μην ξεχάσεις να ευχαριστήσεις την κα Μαρίνα το πρωί για την τόσο ζεστή και απλόχερη φιλοξενία της. Καληνύχτα μωρό μου και όνειρα αισιόδοξα, όπως θα είναι η ζωή μας από εδώ και πέρα».

«Καληνύχτα μαμά....».

Σηκώθηκα το πρωί και ένιωσα λες και ένα βάρος είχε φύγει από πάνω μου. Είχε μείνει ακόμα το συναίσθημα θλίψης από την χθεσινή μου στεναχώρια. Ήξερα, ή μάλλον είχα νιώσει και εγώ η ίδια το απάνθρωπο διανοητικό κατασκευάσμα του ανθρώπου που είναι ο πόλεμος. Αλλά δεν ξέρω, το χθεσινό γεγονός στάθηκε σαν μαχαίριά στην ήδη κατακρεουργημένη καρδιά μου. Μετά όμως από τις τόσο αισιόδοξες ειδήσεις δεν μπορούσα παρά να νιώθω χαρά! Επιτέλους μπορώ να γυρίσω στο σπίτι μου, να ξαναδώ την γιαγιά μου και να την ξανααγκαλιάσω, να μπω πάλι στο δωμάτιο μου, στο χώρο που με πλημμυρίζουν πάντα ανάμεικτα και τόσο καθημερινά συναισθήματα. Αισθήματα, που πια είναι τόσο μακρινά για μένα. Δεν έχω λόγο να μην είμαι χαρούμενη η Παναχιά θα μας προστατεύει. Χάρη σε Εκείνη είμαστε ακόμα καλά.

Βγήκα με απaráμιλλη προσοχή από το δωμάτιο που με είχαν βάλει να κοιμηθώ την προηγούμενη νύχτα και προσπαθούσα να κινηθώ απολύτως αθόρυβα για να μην ξυπνήσω κανέναν. Ξαφνικά έπεσα πάνω σε μια

γυναικεία φιγούρα. Αμέσως διαισθάνθηκα μια ζεστασιά και οικειότητα πρωτόγνωρη.

«Κοριτσάκι μου γλυκό ξύπνησες! Καλημέρα! Αισθάνεσαι λίγο καλύτερα σήμερα;»

«Καλημέρα σας, είστε η κυρία Μαρίνα σωστά; Θέλω να σας πω ένα μεγάλο ευχαριστώ που με φιλοξενήσατε χθες. Πέρασα ξέρετε ένα μεγάλο σοκ και από ότι μου είπε η μαμά μου λιποθύμησα. Μετά ξύπνησα στο δικό σας παιδικό δωμάτιο. Σας ευχαριστώ πολύ, με όλη μου την καρδιά».

«Μην το ξαναπείς αυτό παιδί μου, με τα τόσα που συμβαίνουν και με αυτούς τους ξεδιάντροπους του Τουρκαλάδες, βοηθάω όποιον έχω την δυνατότητα. Δεν μπορούσα να σε αφήσω έξω στο κρύο, ήταν αδύνατο μικρό κορίτσι είσαι».

«Για αυτό το καλό που μου κάνατε εύχομαι να σας ανταμείψει η Χάρη Της και από εδώ και πέρα να πηγαίνουν όλα δεξιά και στην ζωή την δική σας αλλά και για την Κύπρο μας! Φεύγω τώρα πρέπει να πάω να βρω την μαμά μου. Και πάλι σας ευχαριστώ κυρία Μαρίνα».

«Στο καλό κορίτσι μου και ο Θεός μαζί σου ότι κι αν κάνεις στην ζωή σου».

Μετά από την συνομιλία μας έφυγα από το σπίτι με μια αίσθηση γλυκιάς προσμονής. Το ήξερα μέσα μου πως όλα βαίνουν αίσίως. Κατευθύνθηκα με γοργό βήμα προς την πλατεία του χωριού και αναζητούσα με τα μάτια την αδερφή μου και την μητέρα μου. Η αγωνία μου είχε κορυφωθεί. Μόλις τις εντόπισα έτρεξα προς τα πάνω τους με όση δύναμη μου είχε απομείνει λόγω της ταλαιπωρίας.

«Μαμά, πρέπει να μου πεις την αλήθεια. Ο μπαμπάς μας είπε πως δεν θα μας πειράξουν έτσι; Θα γυρίσουμε πίσω στο σπίτι μας έτσι δεν είναι; Το νιώθω μαμά, το νιώθω μέσα μου πως όλα θα πάνε καλά! Αλήθεια σου λέω το διαισθάνομαι».

«Μάρω μου, η κατάσταση είναι χειρότερη από ότι την περιμέναμε. Δεν χρειάζεται να ξέρετε πολλές πληροφορίες.. Ο πατέρας σου ερχόμενος σε εμάς όταν γύρισε από το χωριό μας, πράγματι συνάντησε τους δυο Τούρκους στρατιώτες και έζησε αυτά τα τραχικά γεγονότα. Στη συνέχεια όμως κατάλαβε πως η πραγματικότητα απέχει πολύ. Κοίτα κοριτσάκι

μου, δεν θέλω ούτε εσύ, ούτε η αδερφή σου να ζείτε με φρούδες ελπίδες. Δεν ξέρω ειλικρινά αν θα ξαναχυρίσουμε πίσω... Και ειδικά εσύ Μάρω, πρέπει να φύγεις. Πρέπει να συνεχίσεις το σχολείο δεν γίνεται να τα παρατήσεις. Δεν θα τους δώσουμε την ευχαρίστηση να αφήσουμε τα παιδιά μας χωρίς την απαραίτητη γνώση, επειδή οι Τούρκοι ήρθαν με το έτσι θέλω να καταλάβουν μια ολόκληρη χώρα».

«Δηλαδή εννοείς.... Δεν πρόκειται να ξαναχυρίσω σπίτι; Και τι θα κάνω μαμά; Τώς θα ζήσω μακριά σας; Μακριά από την οικογένειά μου, από την πατρίδα μου, από το σπίτι μου; Τι είναι αυτά που λες; Εκεί που οι ελπίδες μου είχαν πολλαπλασιαστεί με τα λόγια του μπαμπά, έρχεσαι και τα γκρεμίζεις όλα; Γιατί μου το κάνεις αυτό; Γιατί μου το κάνετε αυτό, με ποιο δικαίωμα; Πείτε μου!>>».

«Σε παρακαλώ το ξέρω ότι είναι δύσκολο και μάλιστα πολύ δύσκολο για σένα. Αλλά κοίτα, εσύ δεν μου έλεγες ότι θες να σπουδάσεις και να γίνεις μια πολύ μεγάλη επιστήμονας; Για θυμήσου, αυτό δεν ήταν το όνειρό σου; Έχω συνεννοηθεί με τον αδερφό σου και εκείνος τα έχει κανονίσει όλα. Θα φύγεις από εδώ και θα πας στην Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα στην Πελοπόννησο σε ένα οικοτροφείο που είναι μόνο για κορίτσια. Θα πάρεις πολλές γνώσεις σε όλους τους τομείς. Δεν θες να ζήσεις το όνειρό σου και να επιτεύξεις τους στόχους σου; Εεε κάν' το. Σου δίνεται η ευκαιρία. Ζύγισε τα πράγματα μικρό μου. Ξέρω είσαι πολύ καλή στα μαθηματικά και θα δεις αμέσως προς ποια πλευρά πέφτει η ζυγαριά. Άρπαξε την ευκαιρία αυτή Μάρω μου. Δείξε στους άθεους του Τουρκαλάδες τι μυαλά βγάζει η χώρα μας και τι αξιόλογα πλάσματα. Φύγε κορίτσι μου. Φύγε να σωθείς».

«Θα το κάνω! Ναι μαμά μου θα το κάνω. Δεν πρέπει να αφήνουμε κανέναν να μπαίνει εμπόδιο στο όνειρό μας. Είτε είναι φίλος μας, είτε οικογένεια μας, είτε γονιός μας ή αυτοί οι αναθεματισμένοι οι Τούρκοι. Δεν πρέπει να βάζουμε τις δυσκολίες να μας νικούν. Ο άνθρωπος δεν νικιέται εύκολα, καθόλου εύκολα. Πρέπει να φύγω τώρα, έχεις δίκιο σε αυτό. Δεν πρέπει να λιποψυχήσω. Όχι τώρα. Δεν θα μας νικήσουν μαμά. Δεν θα το κάνουν. Όσες κατακτήσεις και να κάνουν η Κύπρος μας θα ζει για πάντα. Ξέρεις γιατί; Γιατί όλοι εμείς που γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε εδώ, θα ζούμε για ΕΚΕΙΝΗ. Για πάντα!!!>>»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αθήνα, 17 Μαρτίου του 2013

Το τι πέρασα μετά από την απόφαση μου να φύγω από την χώρα μου μόνο εγώ το ξέρω. Ταξίδεψα μόνη, σε ένα καράβι για πρώτη φορά. Ήμουν μόνη μου, ολομόναχη. Μακριά από τους δικούς μου ανθρώπους.. Η θάλασσα είχε καταστήσει η ελπίδα μου. Το γαλανό της χρώμα θα σήμαινε τη άφιξή μου στην Ελλάδα και την αρχή μιας νέας ζωής. Οι κακουχίες μας αμέτρητες και ένιωθα πως η ψυχή μου ήταν πολύ πληγωμένη. Έζησα την πείνα, την βίωσα στο πετσί μου. Εκείνες τις μέρες της ζωής μου νιώθω πως ήμουν πιο εξαθλιωμένη από ποτέ. Συνέχιζα όμως γιατί η ελπίδα σιγόκαιγε μέσα μου. Άφηνα πίσω μου τους αγαπημένους μου ανθρώπους. Άφηνα πίσω μου και εμένα την ίδια. Δεν ήξερα τι θα συναντήσω και ποιοι με περιμένουν. Η μόνη σανίδα σωτηρίας μου υπήρξε ο μεγάλος μου αδερφός. Ήταν πράγματι πάντα εκεί και με βοήθησε όσο κανείς άλλος να σταθώ στα πόδια μου. Έζησα τον ξεριζωμό στο πετσί μου. Οι Τούρκοι αποτέλεσαν για χρόνια οι αιώνιοι εχθροί μου. Η καρδιά μου τώρα που ξαναφέρνω όλα αυτά στην μνήμη μου αρχίζει πάλι και ματώνει. Έχω ξεχάσει.. Προσπαθώ να θάψω τις αναμνήσεις μου. Δυστυχώς όμως δεν βήνουν ποτέ. Είναι πάντα εκεί. Πλέον το πήρα απόφαση. Όλα αυτά πέρασαν αλλά θα μείνουν για πάντα στο μυαλό μου. Βίωσα τον πόνο. Ένα δεκατετράχρονο κορίτσι να αφήσει το σπίτι του και να φύγει προς το άγνωστο είναι το πιο άγριο πράγμα στον κόσμο. Πήρα όμως ένα μάθημα. Η ελπίδα μας δεν χάνεται ποτέ. Αν δεν θέλουμε εμείς να την βήσουμε, εκείνη είναι πάντα εκεί. Μην αφήνετε τις ευκαιρίες να πάνε χαμένες και ακολουθήστε το όνειρο σας. Μόνο αυτό θα σας οδηγήσει στην κορυφή, όπου είναι η ευτυχία. Στην κορυφή της καρδιάς και της ψυχής σας. Μην αφήνετε κανέναν «Τούρκο» να σας καθορίσει την ζωή. Οι δυσκολίες μας κάνουν πιο δυνατούς έτσι κάνανε και εμένα. Δυνατή, αδιαπέραστη και πλέον μπορώ να το πω με σιγουριά. Είμαι ευτυχισμένη! **Πάλεψα και νίκησα!!!**